گزارش «شهروند» از وضع همراهان بیماران در چند بیمارستان تهران

مصائب «همراه بیمار»

عکس: سیامک افراهیمی/ آسمایه

اتراق کردن در کنار بیمارستان شاید برای ساکنان شهرهای بزرگی مانند تهران موضوع غریبی باشد، ولی با نگاهی دقیق‌تر به خیابان‌ها و فضاهای سبز اطراف بیمارستان‌های تهران و بسیاری دیگر از شهرهای بزرگ می‌توان افرادی را دید که روزها یا هفته‌ها بدون سرپناه منتظر بهبود حال بیمار خود هستند. آنها اغلب از شهرهای کوچک و دور افتاده برای معالجه بیماران‌شان به شهرهای بزرگی مانند تهران می‌آیند، اما از آن‌جا که جایی برای اسکان و توانی برای پرداخت هزینه هتل ندارند، ناچار در کنار بیمارستان یا پارک‌ها چادر می‌زنند. بیتوته کردن همراهان بیمار در بیشتر موارد مدت زمان زیادی طول می‌کشد، درست به اندازه درمان بیمار. واقعیت این است که رنج همراه بیمار بودن کم از درد خود بیماری ندارد. «شهدای تجریش» یکی از این همین بیمارستان‌هاست؛ ساعت ۴ بعدازظهر با آغاز زمان ملاقات مانند بیشتر بیمارستان‌های دولتی وارد ساختمان شماره ۲ این بیمارستان می‌شویم؛ ساختمانی ۶طبقه و تودرتو با قسمت‌های مختلف که هر بخش بیماران مختلفی را در خود جای داده است.

در طبقه اول این ساختمان با «علی یاری منفرد» مواجه شدیم؛ او ۴۰ ساله است و از ایلام برای درمان برادرش به بیمارستان شهدای تجریش تهران آمده تا در زمان جراحی همراه او باشد. آقای یاری درباره شرایطش در بیمارستان شهدای تجریش به «شهروند» می‌گوید: «۷ روز است که همراه برادرم در این بیمارستم هستم. بیشترین مشکل من در این مدت جای خواب بوده؛ چون حراست و دژبانی بیمارستان شب‌ها به همراهان بیمار ایرادهای زیادی می‌گیرند و گاهی حتی همراه بیمار را از بیمارستان بیرون می‌کنند. متاسفانه پرسنل بیمارستان به این موضوع توجه ندارند که افرادی که از شهرستان به تهران می‌آیند مکانی جز بیمارستان برای اسکان ندارند.»

یاری در ادامه می‌گوید: «وقتی که نمی‌توانم در بیمارستان بمانم، سعی می‌کنم با افرادی ارتباط برقرار کنم که مثل ما برای درمان از شهرستان به تهران آمده باشند و در خودرو آنها یا جایی مثل آن شب را به روز می‌رسانم و اگر هم کسی را پیدا نکنم، در پارک نزدیک بیمارستان شب را سپری می‌کنم.»

او در پاسخ به این سوال که اگر امکانات ایلام برای انجام عمل جراحی برادرتان مهیا بود باز هم برای درمان، تهران و این بیمارستان را انتخاب می‌کردید، می‌گوید: «برای ما بهتر بود که این جراحی در ایلام انجام شود و در شهر خودمان باشیم اما این امکان وجود نداشت چون ایلام نه امکانات جراحی و نه پزشک متخصص دارد. حتی من پیش متخصص هم که رفتم گفتند امکان این جراحی در ایلام نیست.»

یاری که خستگی و کم‌خوابی از چهره‌اش کاملا مشخص است، ادامه می‌دهد: «موضوعی که برای ما سخت و سنگین است گرفتن ۳۰هزار تومان برای هر روز حضور همراه در بیمارستان است. شب‌ها سراغ ما می‌آیند و اگر این هزینه را نپردازیم از ما می‌خواهند که بیمارستان را ترک کنیم. حتی اگر وضع بیماران خوب نباشد. به نظر من ایجاد فضایی برای استراحت و اقامت همراهان بیمارانی که از شهرستان به تهران می‌آیند کار زیاد سختی نیست.»

کمی آن طرف‌تر مردی که جوان‌تر به نظر می‌رسد و خود را «احمد محمدی» معرفی می‌کند همراه پسرخاله‌اش از قم به تهران آمده است. او که شرایطش بهتر از دیگر همراهان بیماران این بیمارستان نیست به «شهروند» می‌گوید: «۱۰ روزی است که در این بیمارستان هستم و تمام کارهای بیمارم را خودم انجام می‌دهم. سرم را می‌برم و می‌آورم، ادرار و مدفوع پسرخاله‌ام را خودم تمیز می‌کنم و زمانی که از پرسنل خواهش می‌کنم که کاری برای او انجام دهند، بی‌تفاوت از کنارم رد می‌شوند و جوابی به من نمی‌دهند. روال بیمارستان به گونه‌ای است که اگر بیمار دو همراه داشته باشد یکی از آنها باید شبی ۳۰هزار تومان بپردازد و همراه دیگر باید در ساعت خاصی بیمارستان را ترک کند. بیماری به خودی خود ناراحتی به وجود می‌آورد و تحمیل ناراحتی بیشتر توسط پرسنل بیمارستان به مردم شایسته نیست. اگر فشاری به ما بیاید تحمل می‌کنیم، اما اگر کمی هم به فکر همراهان بیمار باشند، بد نیست.»

«داوود نوایی» یکی دیگر از همین افراد است. او که بیمارش حالا در سی‌سی‌یو بستری است به «شهروند» می‌گوید: «رسیدگی به بیمار بد نیست ولی این‌جا هم مانند سایر بیمارستان‌ها تمام هزینه‌های همراه از او دریافت می‌شود. بیمارستان‌های دولتی شرایط خاص خود را دارند. این‌جا کسی اهمیت زیادی به همراهان بیمار نمی‌دهد و باید خواستان به‌عنوان همراه بیمار بیشتر از پرستاران به بیمارتان باشد.»

او در ادامه می‌گوید: «۴ روز است که در این بیمارستان هستیم و پایان هر روز اگر تخت خالی باشد در اختیار همراه بیمار قرار می‌دهند و اگر نباشد هم باید به سالنی برویم که تمام همراهان بیماران در آن‌جا استراحت می‌کنند. خدمات خاصی وجود ندارد و همراه بیمار باید تمام کارهای مربوط به او را انجام دهد.»

اما این شرایط برای همراهان زن، سختی‌دو چندان دارد. «زیور زورآبادی» زن میانسالی که از سبزوار به تهران آمده تا همراه دخترش در بیمارستان شهدای تجریش باشد، به «شهروند» می‌گوید: «چند وقتی است که دخترم ناراحتی کلیوی شدیدی دارد و به همین دلیل به بیمارستان‌های سبزوار و خراسان رضوی مراجعه کردیم اما هیچ فایده‌ای نداشت و جواب همه به ما این بود که امکانات وجود ندارد و باید به تهران بروید. من و پسرم یک هفته‌ای است که در این بیمارستان همراه او هستیم. چون دخترم در بخش زنان بستری است، پسرم نمی‌تواند به‌عنوان همراه کنار خواهرش بماند و به همین دلیل من در بیمارستان به‌عنوان همراه می‌مانم. برادرش بیرون از بیمارستان می‌رود و در جایی استراحت می‌کند. بیشترین مشکل برای همراهانی که مانند ما از شهرستان به تهران می‌آیند، جای خواب است. به همین دلیل هم بسیاری از همراهان بیماران، خودشان بیمار می‌شوند.»

به سراغ یکی دیگر از بیمارستان‌های دولتی در شمال شهر تهران می‌رویم. در یکی از خیابان‌های شیک شمال تهران که بیشتر رهگذران آن برای خرید و پاساژ گردی و سر زدن به مراکز مد در کسری از ثانیه از آن می‌گذرند، گروهی هم هستند که این خیابان را قاعدتگاه مقطعی خود کرده‌اند. خیابانی که به بیمارستان «طالقانی» می‌رسد. در این بیمارستان نیز مانند بیشتر بیمارستان‌های تهران، همراهان بیماران بستری در آن با مشکلات زیادی مواجه هستند.

«اکرم درخشش» همراه پدرش به بیمارستان طالقانی مراجعه کرده تا در مراحل درمان او همراش باشد. او به «شهروند» می‌گوید: «پدرم سرطان دارد و از روز ۱۶ اسفند سال گذشته شروع به شیمی‌درمانی با کراتین ۲/۵ کرده که بعد از انجام این پروسه درمان ناخودآگاه سیستم بدنش دچار اختلال شد و از کار افتاد.»

او در ادامه می‌گوید: «چند روز بعد از شیمی‌درمانی به بیمارستان طالقانی آمدیم و پدرم را در بخش سرطان بستری کردیم که به محض ورود، به دیالیز احتیاج پیدا کرد و در بخش مراقبت‌های ویژه بستری شد.»

او که اهل تهران است و به‌طور اتفاقی محل سکونتش هم نزدیک بیمارستان طالقانی است، می‌افزاید: «بیشترین مشکل ما همراهی بیمار در بیمارستان است. پدر من ۲۰سال است که کم و بیش با این بیماری سر می‌کند و بیماریش امروز تا حدی پیشرفت کرده که به مرحله دیالیز رسیده است. اما در این بیمارستان این کار را انجام نمی‌دهند و پذیرش نمی‌کنند و دلیل‌شان هم نبود امکانات و نیروی کافی است. جدا از رنج بیمارداری ما هر شب باید هزینه‌ای را برای اقامت به‌عنوان همراه بیمار بپردازیم که این مسأله نیز فشار مالی زیادی را به ما تحمیل می‌کند.»

«مهسا محمدی»، همراه بیمار دیگری است که از رودهن به تهران آمده تا همراه زن برادرش در بیمارستان طالقانی باشد. او از مشکلات همراهی بیمار در این بیمارستان به «شهروند» می‌گوید: «بیشترین مشکلی که به‌عنوان همراه بیمار حس کردم نبود بهداشت کافی برای تمام افرادی است که در این‌جا حضور دارند. جای خواب هم برای استراحت اصلا مناسب نیست و یک صندلی کنار تخت بیمار وجود دارد که هر لحظه می‌تواند وجود نداشته باشد و اگر هم نباشد نمی‌توانید پیگیری کنید. ۱۵ روز است که این‌جا هستم.»

محمدی در ادامه با گلایه از وضع بهداشتی و نبود همکاری کارکنان این بیمارستان می‌گوید: «یکی از روزهایی که همراه بیمار بودم من را ۴ صبح از خواب بیدار کردند تا بروم جواب آزمایش‌های او را بگیرم و از این طبقه به طبقه دیگر بروم، در صورتی که به نظرم این وظیفه پرستار یا کارکنان بیمارستان است نه همراه بیمار.»

«امیر زندی» که همراه بیمارش از کرج به بیمارستان طالقانی آمده، با انتقاد از کمبودهای این بیمارستان به «شهروند» می‌گوید: «ارائه خدمات در این بیمارستان بسیار ضعیف است. همراه بیمار نباید از صبح تا شب برای نیازهای بیمارش بدود که آیا این نیازها مهیا می‌شود یا نه. بزرگ‌ترین مشکل عدم توجه پرستاران به وظایف‌شان است. ۸ شب است که من در بیمارستان هستم و شب‌ها در کنار بیمارم روی صندلی استراحت می‌کنم. اما مهم‌ترین مسأله چه برای همراه بیمار و چه خود بیمار این است که مراحل درمان را در نزدیکی محل سکونتش انجام دهد و برای همین به چند بیمارستان در کرج مراجعه کردیم ولی مسئولان تمام بیمارستان‌های کرج در جواب به ما می‌گفتند، امکانات وجود ندارد و باید به تهران بروید.»

«منصوره ذبیحی» زن میانسالی است که مانند امیر از وضع نابسامان بیمارستان و مشخص نبودن تکلیف همراه بیمار بسیار گله دارد. او که همراه همسرش برای درمان فرزندش به بیمارستان طالقانی تهران آمده به «شهروند» می‌گوید: «۶روزی است که در این بیمارستان هستیم و در این مدت یکی از مسائلی که به شدت مرا آزار داده است، عدم رعایت بهداشت در این بیمارستان است.»

او می‌افزاید: «بزرگ‌ترین ناراحتی من بیماری پسرم است و انتظار دارم که در این زمان پزشکان و دست‌اندرکاران این مجموعه بیشترین کمک را به فرزندم داشته باشند، ولی کارهای مربوط به او را خودم انجام می‌دهم و اصلا پرستاری را نمی‌بینم که بخواهم درخواستی از او داشته باشم.»

بیمارستان‌ها مسئولیتی برای ایجاد اقامتگاه «همراه بیمار» ندارند

مشکلات همراهان بیماران از نبود امکانات برای اقامت‌شان، درحالی است که معاون درمان وزارت بهداشت نظرات متفاوتی درباره وضع همراهان بیماران دارد. محمدحاجی‌آقاجانی که در مهرماه سال گذشته، بهبود شرایط و افزایش کیفیت اقامت همراهان در مراکز درمانی را در راستای طرح تحول نظام سلامت وعده داده بود، درباره چگونگی تحقق این وعده‌ها به «شهروند» می‌گوید: «همراه‌سرا یا مکانی که برای اسکان بیماران در بیمارستان وجود داشته باشد، برعهده بیمارستان‌های دولتی نیست بلکه در این بخش نگاه اصلی ما در وزارت بهداشت به کمک خیرین است که یاری کنند و در این بخش کمک‌کننده باشند. در این زمینه بیمارستان‌های دولتی تکلیفی ندارند. ما سعی بر تشویق افراد خیر در این حوزه داشته‌ایم و امیدواریم که خیرین با هماهنگی بیمارستان‌های دولتی در کشور شروع به ساخت مکان‌هایی برای اسکان همراهان بیمار کنند تا این معضل توسط خیرین حل شود.»

او با تأکید به نقش موثر همراهان به‌عنوان پشتیبان و کمک‌کننده به مسائل روحی و روانی بیمار و ارتقای سطح رضایتمندی آنها، در برنامه تحول نظام سلامت به صورت اصولی اضافه می‌کند: «البته وزارت بهداشت نیز از یک‌سال قبل تمهیداتی را در قبال همراهان بیمار تا جایی که امکان داشته اتخاذ کرده که در این طرح قرار بر این شد هزینه‌های همراهان بیمار در بیمارستان‌های دولتی به نصف کاهش پیدا کند. اما برای اسکان و ارایه خدمات به همراهان بیمار در بیمارستان‌ها، وزارت بهداشت اعتبار خاصی ندارد. ما از بیمارستان‌ها و دانشگاه‌های علوم پزشکی این درخواست را داشته‌ایم که نهایت همکاری را با همراهان بیمار داشته باشند که این موضوع با مشارکت‌های اجتماعی قابل حل است.»

خبر

مدیرعامل سازمان انتقال خون ایران:

آیین‌نامه انتقال خون بیمارستانی تصویب شد

شهروند| مدیرعامل سازمان انتقال خون ایران، از تصویب آیین‌نامه انتقال خون بیمارستانی در شورایعالی انتقال خون کشور خبر داد و گفت: «این آیین‌نامه به‌زودی از طرف وزارت بهداشت به بخش‌های درمانی مرتبط ابلاغ می‌شود و در آن بر کنترل کیفی خارجی در مورد آزمایشگاه‌های بانک خون بیمارستانی تأکید شده است.» علی‌اکبر پورفتح‌اله در مراسم امضای تفاهمنامه با انجمن دکترای علوم آزمایشگاهی این خبر را اعلام کرد و گفت: «این تفاهمنامه در رابطه با برنامه ارزیابی خارجی کیفیت بخش ایمونوهماتولوژی (بانک خون) بیمارستان‌ها و آزمایشگاه‌های تحت‌پوشش امضا شده است.»

او درباره اهمیت این تفاهمنامه، افزود: «براساس این قرارداد بانک‌های خون سراسر کشور توسط زیرمجموعه‌های این انجمن تحت کنترل کیفی خارجی قرار خواهند گرفت.» پورفتح‌اله سابقه انجمن دکترای علوم آزمایشگاهی را در این زمینه بسیار موفق ارزیابی کرد: «ورود به این همکاری درخصوص بانک خون قدم بزرگی برای ارتقای کیفی بانک‌های خون است.»

او با اشاره به جایگاه ویژه علمی-آموزشی سازمان انتقال خون در کنترل کیفی خارجی در منطقه امروز افزود: «به زودی با همکاری انجمن دکترای علوم آزمایشگاهی با آموزش آزمایشگاه‌های بانک خون در منطقه امروز ارتقای آموزش‌های کنترل کیفی این کشورها نقش ایران در سلامت کشورهای منطقه برنگ‌تر از قبل خواهد شد.»

بهزاد پویک، نماینده انجمن علمی دکترای علوم وبهزاد پویک، نماینده انجمن علمی دکترای علوم آزمایشگاهی تشخیص طبی ایران منعقد شد.

براساس این تفاهمنامه، آزمایشگاه مرجع ایمونوهماتولوژی سازمان انتقال خون ایران تهیه نمونه‌های کارآزمایی برای ارزیابی خارجی کیفیت آزمایش‌های قابل انجام ایمونوهماتولوژی در بانک‌های خون بیمارستانی و آزمایشگاه‌های تشخیص طبی را تقبل کرد. تأمین نمونه با منشأ انسانی، نمونه سرم و سوسپانسیون، از تعهدات سازمان انتقال خون در این تفاهمنامه است.

همچنین اجرای ۳ دوره ارزیابی خارجی کیفیت بخش (ایمونوهماتولوژی - بانک خون) بیمارستان‌ها اجباری است و سازمان انتقال خون ایران طی مکاتبات رسمی بیمارستان‌ها را برای اجرای الزامی توجیه و با در نظر گرفتن امتیاز مناسب جهت این فعالیت ارزیابی و رتبه‌بندی می‌کند.

در این تفاهمنامه تقسیم نمونه‌ها در هر پول، بسته‌بندی، ثبت نام بیمارستان‌ها در برنامه ارزیابی خارجی کیفیت، آنالیز داده‌ها و ارسال آنالیز به بیمارستان‌ها برعهده انجمن دکترای علوم آزمایشگاهی است و در نهایت نتایج ارزیابی را به‌صورت مرحله‌ به‌مرحله در اختیار سازمان قرار می‌دهد تا برای اقدامات اصلاحی مربوطه در ارتقای لازم فعالیت‌های بانک خون تصمیم‌گیری شود. در کنترل کیفی خارجی نمونه‌های خارج از آزمایشگاه ارسال می‌شود تا آزمایشگاه مورد نظر از کیفیت آزمایش‌های خود آگاه شود.

قبل خواهد شد.»

نوبت اول

شرکت ملی نفت ایران
شرکت ملی مناطق نفتخیز جنوب

فراخوان مناقصه عمومی

مناقصه عمومی یک مرحله‌ای شماره ۹۴/۰۰۷۱ مربوط به مرمت و بهسازی جاده و محوطه چاه ۱۰۸ آغاجاری

الف - شرح مختصر خدمات:
انجام عملیات خاکبرداری و خاکریزی ، احداث جوی خاکی ، تسطیح و شیب بندی ، اجرای مصالح قشر زیر اساس ، شن ریزی شکسته کارخانه ای ، انجام عملیات پی کنی و بنایی با سنگ ، لوله کشی آب و گاز ، ساخت و نصب مهارهای لوله سوخت ، احداث آبرو بتنی مسلح ، کارگزاری لوله زهکش حوضچه چاه ، احداث پل بتنی با پایه های سنگی ، سنگ کاری دیوارهای حائل جاده ، احداث حوضچه فاضلاب ، اجرای آسفالت ، ساخت و نصب جان پناه پل

ب - برآورد کارفرما/محل و مدت انجام خدمات
محل اجرای خدمات در منطقه آغاجاری ۲۰ کیلومتری شهر آغاجاری و مدت انجام آن ۴ ماه می باشد و همچنین برآورد کارفرما جهت انجام خدمات ۶،۳۴۴،۸۴۳،۷۹۴/- ریال می باشد

ج - شرایط مناقصه گران مناقصه
مناقصه گران دارای حداقل پایه ۵ گرایش راه و ترابری
توانایی ارائه تضمین شرکت در مناقصه به مبلغ ۳۶،۰۰۰،۰۰۰/- ریال(همچنین ۵درصد مبلغ پیمان(در صورت برنده شدن)بعنوان تضمین انجام تعهدات می باشد)

د- محل ، زمان و عیلت دریافت مدارک مناقصه گران
از کلیه متقاضیان واجد شرایط دعوت میشود حداکثر ظرف ۱۰ روز پس از انتشار آگهی نوبت دوم،آمادگی خود را بصورت کتبی به یکی از آدرس های ذیل الذکر اعلام تا ارزیابی های لازم وفق آیین نامه اجرایی بند "ج" ماده ۱۲ قانون برگزاری مناقصات(ارزیابی ساده) بعمل آید.
ضمنا محل ، زمان تحویل و کمایش پیشنهادها در اسناد مناقصه قید می گردد.
نشانی محل اعلام آمادگی و دریافت اسناد:اهواز، کوی فدائیان اسلام، خیابان پارک۴(روبروی امور مسافرت)،مجتمع اداری امور حقوقی و قراردادها،اتاق کنترل و توزیع اسناد قراردادها(اتاق شماره ۱) و یا تهران، میدان آرژانتین،ابتدای خیابان بیهقی،پلاک ۲۸ ، ساختمان مرکزی یازدهم ، شرکت ملی نفت ایران،طبقه دوم، دفتر هماهنگی امور حقوقی و قراردادهای مناطق نفتخیز جنوب.

WWW.NISOC.IR WWW.SHANA.IR HTTP://LETS.MPORG.IR

شماره مجوز:۱۳۹۴/۱۷۹۲ روابط عمومی شرکت ملی مناطق نفتخیز جنوب